

UCHWAŁA NR XXIX/549/21
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 26 kwietnia 2021 r.

w sprawie rozpatrzenia wniosku Przedsiębiorcy POLBUD POLAK Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Mogilniki o zmianę zapisów w uchwale Sejmiku Województwa Wielkopolskiego w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego

Na podstawie art. 241, art. 242 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020, poz. 256, poz. 695, poz. 1298; z 2021 r. poz. 54 i poz. 187), Sejmik Województwa Wielkopolskiego uchwala, co następuje:

§ 1.

Sejmik Województwa Wielkopolskiego odmawia uwzględnienia wniosku Przedsiębiorcy POLBUD POLAK Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Mogilniki, reprezentowanego przez pełnomocnika, o zmianę zapisów w uchwale Sejmiku Województwa Wielkopolskiego w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego.

§ 2.

Wykonanie uchwały w zakresie zawiadomienia pełnomocnika Przedsiębiorcy POLBUD POLAK Sp. z o.o. o sposobie załatwienia wniosku powierza się Przewodniczącej Sejmiku Województwa Wielkopolskiego.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Sejmiku
Województwa
Wielkopolskiego

Małgorzata Waszak-Klepka

Uzasadnienie do uchwały Nr XXIX/549/21
Sejmiku Województwa Wielkopolskiego
z dnia 26 kwietnia 2021 r.

W dniu 8 marca 2021 r. do Sejmiku Województwa Wielkopolskiego wpłynął wniosek Przedsiębiorcy POLBUD POLAK Sp. z o. o. o uchylenie na okres 5 lat zakazów określonych w § 4 ust. 1 pkt 4 i pkt. 5 uchwały Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z 27 marca 2017 r. w sprawie *Powidzkiego Parku Krajobrazowego* (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2017 r., poz. 2940), tj. zakazu *pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu* oraz zakazu *wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych*, w celu umożliwienia realizacji inwestycji polegającej na eksploatacji kruszywa naturalnego na działce o nr ewid. 42/1, obręb Smolniki Powidzkie, gmina Powidz.

Wnioskodawca informuje w piśmie, iż na wskazanym terenie, tj. działce ewid. nr 42/1, obręb Smolniki Powidzkie, położonym w granicach Powidzkiego Parku Krajobrazowego, udokumentowano złoża kruszywa naturalnego, które zamierza eksploatować. Aktualnie obowiązującym aktem prawa określającym regulacje na obszarze Powidzkiego Parku Krajobrazowego jest uchwała Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z 27 marca 2017 r. w sprawie *Powidzkiego Parku Krajobrazowego* (Dz. Urz. Woj. Wielkopolskiego z 2017 r., poz. 2940). Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 4 i pkt. 5, na obszarze Parku obowiązują wskazane przez Wnioskodawcę zakazy, tj. *zakaz pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu* oraz *zakaz wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych*. Zgodnie z § 4 ust. 2 pkt 2 obowiązujące na terenie Powidzkiego Parku Krajobrazowego zakazy nie dotyczą działań związanych z wydobywaniem kopaliny na obszarach określonych w koncesjach na wydobywanie kopaliny lub dokumentacjach złóż kopaliny zatwierdzonych lub przyjętych przez właściwe organy administracji geologicznej obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały. W przypadku przedmiotowego złoża kruszywa naturalnego powyższe odstępstwo nie może mieć zastosowania z uwagi na zatwierdzenie dokumentacji złoża przez właściwy organ po 20 kwietnia 2017 r., tj. po wejściu w życie ww. uchwały w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego (dokumentację geologiczną złoża zatwierdzono decyzją Marszałka Województwa Wielkopolskiego z 22 lutego 2021 r.). Działalność wydobywcza w odniesieniu do udokumentowanego na działce 42/1, złoża nie jest zatem możliwa.

Należy podkreślić, iż inwestycja związana z eksploatacją ww. złoża kruszywa naturalnego, jest ponadto przedsięwzięciem mogącym znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (tekst jednolity: Dz. U. 2021, poz. 247). Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z 10 września 2019 r. w sprawie *przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (Dz. U. 2019, poz. 1839) przedmiotowa inwestycja kwalifikuje się jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wskazane w § 3 ust. 1 pkt 40 lit. a tiret 3 i 4 ww. rozporządzenia (*wydobywanie kopaliny bez względu na powierzchnię obszaru górniczego na gruntach leśnych lub w odległości nie większej niż 100 m od nich oraz na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy*).

Wobec powyższego w odniesieniu do przedmiotowej inwestycji obowiązuje również zakaz określony w § 4 ust. 1 pkt 1 uchwały Sejmiku Województwa Wielkopolskiego w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego - *realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko*.

Zgodnie z art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. *o ochronie przyrody* (Dz. U. z 2020, poz. 55 ze zm.), zwanej dalej „uop”, zakaz ten nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco

oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego. Realizacja inwestycji, w kontekście ww. zakazu, jest możliwa zatem tylko wówczas, gdy zostanie przeprowadzona pełna ocena oddziaływania na środowisko, która wykaże brak negatywnego wpływu na park krajobrazowy.

Ponadto, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 88 lit. c rozporządzenia w sprawie rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, przedsięwzięciem mogącym potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko jest zmiana lasu, innego gruntu o zwartej powierzchni co najmniej 0,10 ha pokrytego roślinnością leśną – drzewami i krzewami oraz runem leśnym – lub nieużytku na użytek rolny lub wylesienie mające na celu zmianę sposobu użytkowania terenu: m. in. na obszarach objętych formą ochrony przyrody jaką jest park krajobrazowy. Zgodnie z ewidencją gruntów i budynków na przedmiotowej działce występuje las. Zgodnie z ww. przepisem rozporządzenia, zmiana sposobu użytkowania gruntu stanowiącego las o powierzchni co najmniej 0,10 ha wymagała będzie uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia oraz przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko jeśli organ właściwy do wydania tej decyzji stwierdzi taki obowiązek na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Zagadnienia związane z tworzeniem oraz ustanawianiem porządku prawnego na terenie formy ochrony przyrody jaką jest park krajobrazowy, reguluje art. 16 uop. Zgodnie z art. 16 ust. 3 ww. ustawy kompetencje sejmiku województwa w ww. zakresie obejmują utworzenie lub powiększenie oraz likwidację lub zmniejszenie parku krajobrazowego, w drodze uchwały. W aktualnym orzecznictwie wyraźnie zarysowany jest pogląd, że pod pojęciem „utworzenie” parku krajobrazowego nie mieści się wyłącznie wyznaczenie obszaru chronionego w terenie w sensie geograficznym. Z treści art. 16 ust. 3 uop wynika, że pojęcie to oznacza nadto określenie dla parku szczególnych celów ochrony oraz zakazów, wybranych spośród wymienionych w art. 17 ust. 1 uop, wynikających z potrzeb ochrony. Ustawodawca dla tej formy ochrony przyrody nie przewidział innych, poza potrzebami ochrony przyrody, przesłanek co do zasadności wprowadzenia zakazów. Realizację tego zadania, w powyższym, usankcjonowanym przepisami ustawy o ochronie przyrody kształcie, powierzył sejmikowi województwa. Oznacza to, że organ ten wypełniając dyspozycję przywołanego art. 16 ust. 3 uop w zakresie wprowadzenia na terenie parku krajobrazowego określonych zakazów, kieruje się wyłącznie potrzebami ochrony związanymi ze wskazanymi przez ten organ celami ochrony parku i sankcjonuje ten stan rzeczy w akcie prawa miejscowego, jakim jest uchwała sejmiku województwa. Katalog zakazów określa wyłącznie ustawodawca, natomiast biorąc pod uwagę występujący na terenie parku stan faktyczny wymagający ochrony prawnej, odpowiedniego wyboru tych zakazów dokonuje sejmik województwa jako organ do tego kompetentny.

W myśl § 3 uchwały Sejmiku Województwa Wielkopolskiego w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego do szczególnych celów ochrony na terenie Parku należy: 1) ochrona i zachowanie polodowcowego krajobrazu fragmentu Pojezierza Gnieźnieńskiego, a w szczególności – krajobrazu jezior rynnowych oraz pagórków morenowych i innych charakterystycznych form geomorfologicznych; 2) zachowanie populacji rzadkich i chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów oraz ich siedlisk; 3) zachowanie naturalnych ekosystemów jezior i mokradeł; 4) utrzymanie walorów kulturowych. To w odniesieniu do tych celów ochrony obowiązkiem organu było wprowadzenie zakazów mających zagwarantować ich zachowanie.

Biorąc pod uwagę charakter terenu, na którym udokumentowano złożę kruszywa naturalnego, zgodnie z treścią pisma POLBUD POLAK Sp. z o. o. z dnia 8 marca 2021 r., szczególnego znaczenia w formalno-prawnej jak i merytorycznej analizie przedmiotowego wniosku nabiera cel wskazany w § 3 pkt 1 ww. uchwały, tj. ochrona i zachowanie polodowcowego krajobrazu fragmentu Pojezierza Gnieźnieńskiego, a w szczególności krajobrazu jezior rynnowych oraz pagórków morenowych i innych charakterystycznych form geomorfologicznych.

W tym miejscu należy odnieść się do podniesionej w piśmie Wnioskodawcy z dnia 8 marca 2021 r. argumentacji iż „Niewątpliwie obszar działki nr 42/1 – jako część Powidzkiego Parku Krajobrazowego nie posiada obecnie walorów, dla których park został ustanowiony”, z którą nie można się zgodzić.

Otóż działka ewid. nr 42/1, obręb Smolniki Powidzkie, gmina Powidz położona jest w obrębie równiny sandrowej, a więc formy związanej z morfogenetyczną działalnością wód lodowcowych - sandr jest rozległym, bardzo płaskim stożkiem napływowym zbudowanym ze żwirów i piasków osadzonych

i wypłukanych przez wody pochodzące z topnienia lądolodu. Powstaje podczas regresji lub postoju lądolodu na jego przedpolu. Sandry zbudowane są z materiału piaszczystego i żwirowego ułożonego warstwami, jedna nad drugą (por. Mapa Geomorfologiczna Niziny Wielkopolsko-Kujawskiej pod red. Bogumiła Krygowskiego; edycja 2007 opracowana w Instytucie Geoekologii i Geoinformacji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu). Pod względem podziału fizjograficznego obszar przynależy do mezoregionu Równina Wrzesińska, będącego w większości bezjeziorną równiną morenową z niewielkimi sandrowo-kemowymi wzniesieniami. Powyższe wybitnie świadczy o młodoglacjalnym (polodowcowym) charakterze przedmiotowego terenu.

Ochrona i zachowanie tego typu form należy do szczególnych celów ochrony Powidzkiego Parku Krajobrazowego (§ 3 pkt 3 uchwały Sejmiku Województwa Wielkopolskiego w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego). Działka posiada zatem ewidentnie walory, dla ochrony których został utworzony Powidzki Park Krajobrazowy. Mając zatem na względzie cel ochrony Parku w brzmieniu nadanym w § 3 pkt 1 ww. uchwały w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego, wprowadzenie zakazów: pozyskiwania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu oraz wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwsztorowym, przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych, jest celowe i uzasadnione. Chcąc chronić krajobraz ukształtowany przez działalność glacialną, ze wszystkimi jego naturalnie ukształtowanymi cechami stanowiącymi o jego wartości, to jest rzeźbą terenu, formami geomorfologicznymi czy osadami polodowcowymi, nieuzasadnionym byłoby nie sięgnąć po narzędzia jakie określił w tym celu ustawodawca, polegające na zakazaniu na terenie parku (gdzie tenże krajobraz podlega ochronie) działań związanych z ingerencją w kluczowe cechy krajobrazu, a do takich niewątpliwie należą pozyskiwanie skał czy prace ziemne zniekształcające rzeźbę terenu. Warto w tym miejscu przytoczyć stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wskazane w wyroku z 22 listopada 1999 r. sygn. K 6/99, przywołane w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku sygn. II SA/Gd 634/18: *zgodnie z art. 92 ust. 1 Konstytucji RP rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu. Oceniając legalność rozporządzenia, jako aktu podustawowego należy przede wszystkim uwzględnić okoliczności: 1) czy zostało wydane przez organ upoważniony, 2) czy służy realizacji ustawy i mieści się w zakresie spraw przekazanych przez nią do uregulowania, 3) czy odpowiada "merytorycznej treści dyrektywnej", której wykonaniu przepisy rozporządzenia mają służyć. Jak zauważył Trybunał, treść i cel rozporządzenia są zdeterminowane przez cel ustawy, którą ma wykonywać. Przepisy wykonawcze muszą pozostawać w związku merytorycznym i funkcjonalnym w stosunku do rozwiązań ustawowych, ponieważ tylko w ten sposób mogą być wyznaczone granice, w jakich powinna mieścić się regulacja zawarta w przepisach ustawowych.* Na gruncie przedmiotowej sprawy przepisem wykonawczym, który podlega wskazanym w ww. wyroku TK zasadom legalności jest uchwała Sejmiku Województwa Wielkopolskiego w sprawie Powidzkiego Parku Krajobrazowego. Park krajobrazowy jest formą ochrony przyrody. Nadrzędnym celem ustawy o ochronie przyrody, która definiuje pojęcie formy ochrony przyrody oraz deleguje na sejmik województwa wydawanie przepisów wykonawczych w sprawie parku krajobrazowego, jest ochrona przyrody. To ona determinuje treść i cel uchwał sejmiku.

W myśl obowiązujących regulacji na gruncie ustawowym (a tylko taki umożliwia zgodnie z Konstytucją RP ograniczenie praw i interesów w celu ochrony środowiska) potrzeba ochrony i związane z nią wprowadzenie zakazów na terenie obszaru chronionego nie może być determinowane interesem jednostki. Jedynym możliwym kryterium może być potrzeba ustanowienia ochrony prawnej wskazanych celów ochrony.

Z punktu widzenia upoważnień ustawowych określonych w art. 16 ust. 3 uop, biorąc pod uwagę omówione wcześniej szerokie pojęcie instytucji prawnej jaką jest „utworzenie” parku (wyznaczenie położenia i granic wraz z ustanowieniem celów i zakazów) oraz określone w tym przepisie przesłanki umożliwiające likwidację obszaru (bezpowrotna utrata walorów, dla których utworzono park krajobrazowy), zasadnym wydaje się zastosowanie analogii w kwestii ewentualnej możliwości zniesienia wprowadzonych wcześniej na terenie parku ograniczeń, służących celom jego ochrony.

Otóż jedyną przesłanką dopuszczającą taką zmianę byłaby bezpowrotna utrata wcześniej wskazanych w akcie założycielskim celów ochrony parku, a w związku z tym zaistnienie braku potrzeby ich prawnej

ochrony, co mogłoby uzasadniać zniesienie ograniczeń. Przy czym zawsze należy mieć na względzie, iż zarówno wartości, dla których park utworzono, walory krajobrazowe, jak i cele ochrony parku, zawsze należy rozpatrywać w odniesieniu do całego obszaru parku, składającego się na integralną całość. O wartościach parku, dla których wymagana jest ochrona prawna, stanowi całość powiązań ekologiczno-przestrzennych istniejących na terenie obszaru. Nigdy nie powinien stanowić o tym wycinek obszaru, będący jedynie jednym z wielu fragmentów składających się na całość ww. powiązań. W myśl ponadto art. 5 pkt 8 uop, ochrona krajobrazowa to zachowanie cech charakterystycznych danego krajobrazu. Krajobraz Powidzkiego Parku Krajobrazowego to wspomniana całość, która nie może być postrzegana pod kątem pojedynczej działki ewidencyjnej.

Odnosząc się do pozostałej treści wniosku POLBUD POLAK Sp. z o. o. o zniesienie zakazów na potrzeby realizacji inwestycji, nie można zgodzić się z tezami, zgodnie z którymi „w obrębie terenu wyznaczonego pod planowaną kopalnię odkrywkową nie występują zbiorowiska roślinne o walorach przyrodniczych godnych zachowania czy też siedliska podlegające ochronie” czy „teren pod lokalizację planowanej inwestycji nie posiada walorów florystycznych i biocenotycznych”. Niewątpliwie walory biocenotyczne posiadają lasy występujące na działce nr 42/1, które razem z występującymi w otoczeniu tego terenu lasami stanowią i winny stanowić w przyszłości całość w sensie krajobrazowym, przestrzennym i ekologicznym. Ponadto piaszczyste, bezleśne piaski równin sandrowych mogą być i nierzadko są siedliskiem cennych gatunków roślin i grzybów oraz miejscem występowania cennych zbiorowisk roślinnych (np. rzadkich regionalnie muraw kserotermicznych z klasy *Festuco-Brometea* czy muraw psammofilnych z klasy *Koelerio-Corynephoretea*), a nawet siedlisk przyrodniczych [np. 2330 Wydmy śródładowe z murawami napiaskowymi, 6120 Ciepłolubne, śródładowe murawy napiaskowe (*Koelerion glaucae*) czy 6210 Murawy kserotermiczne (*Festuco-Brometea* i ciepłolubne murawy z *Asplenion septentrionalis* i *Festucion pallentis*)]. Przedmiotowy teren stanowi ponadto enklawę w otoczeniu terenów leśnych, co tym bardziej czyni go cennym elementem urozmaicającym krajobraz parku, zarówno pod względem fizjonomicznym, jak i przyrodniczym i siedliskowym. Wnioskodawca ponadto twierdzi, że przeprowadzenie inwestycji, tj. eksploatacja wydobywcza kruszywa na terenie przedmiotowej działki, a następnie zrekułtywowanie wyrobiska w kierunku wodno-leśnym, nada terenowi „nowe walory przyrodnicze, przyczyniając się do wzrostu bioróżnorodności okolicznych terenów, powstania nowych siedlisk przyrodniczych dogodnych dla bytowania chronionych gatunków roślin i zwierząt”. Tezy te, w świetle obiektywnej wiedzy naukowej, należy uznać za niezasadne. Eksploatacja wydobywcza złoża kruszywa doprowadzi do nieodwracalnego przekształcenia terenu, w tym zniszczenia skały macierzystej stanowiącej naturalne podłoże dla organizmów żywych, w szczególności roślin, tworzących określone zbiorowiska roślinne determinujące charakter krajobrazu. Rekułtywacja wodno-leśna doprowadzi do antropogenicznego ukształtowania całkowicie odmiennych od naturalnych, istniejących przed realizacją inwestycji, warunków siedliskowych i doprowadzi do całkowitej przemiany krajobrazu w tym miejscu.

Ponadto podniesione w piśmie kwestie degradacji terenu i obecności dzikich wysypisk śmieci powinny skłonić właściciela działki do podjęcia skutecznych działań, które chroniłyby działkę przed dalszą degradacją. Postrzeganie budowy kopalni odkrywkowej jako sposobu na powstrzymanie degradacji terenu, z punktu widzenia celów ochrony Powidzkiego Parku Krajobrazowego jak i szeroko pojętej ochrony środowiska, jest podejściem nie mogącym znaleźć akceptacji organów odpowiedzialnych za zadania publiczne z ochroną środowiska, w tym ochrony przyrody.

Uchylenie przez organ uprzednio wprowadzanych zakazów obowiązujących w parku krajobrazowym w sposób dowolny, prowadziłyby do zatracenia nadrzędnej roli tych przepisów wykonawczych, jaką jest ochrona m. in. wartości przyrodniczych i walorów krajobrazowych rozpatrywanych w kontekście całego obszaru chronionego. Uwzględnienie szkodzącego środowisku przyrodniczemu interesu jednostki stanowiłoby punkt odniesienia i usprawiedliwienia dla podobnych żądań na terenie parku, prowadzących w konsekwencji do degradacji jego walorów.

Jeszcze raz należy podkreślić, iż szczegółowe cele ochrony oraz obowiązujące na terenie Powidzkiego Parku Krajobrazowego zakazy zostały określone we wspomnianej uchwale Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z 27 marca 2017 r. Oznacza to, iż Organ ten, kierując się opartymi na stanie faktycznym celami i potrzebami ochrony terenów Powidzkiego Parku Krajobrazowego, zdecydował, zgodnie z upoważnieniem ustawowym, o ustanowieniu określonych w ustawie o ochronie przyrody regulacji na terenie tego obszaru.

Wydanie przepisów wykonawczych organ poprzedził dokonaniem oceny zasadności wprowadzenia zakazów określonych m. in. w art. 17 ust. 1 pkt 4 i 5 uop, co zostało ujęte w uzasadnieniu do ww. uchwały. Aktualnie brak podstawy merytorycznej do odstąpienia od wprowadzonych uchwał regulacji.

W świetle powyższego, podjęcie przez Sejmik Województwa Wielkopolskiego niniejszej uchwały jest uzasadnione.